

Газета

студентського гурту популяризаторів
української мови як державної
Кременчуцької гуманітарно-технологічної академії

РУТЕНІЯ

13-20 квітня 2025 р.

№ 3

Разом ми сильні!

З позитивним настроєм гурт «Рутенія» зустрічає весну — яскраву пору відродження, свіжих ідей та теплих змін. Коли природа пробуджується від зимового сну і в повітрі витає аромат молоді трави й натхнення, ми з новими силами беремося до улюбленої справи — популяризації української мови. Адже весна — це про ріст у природі. І ми віримо: українське слово теж може прорости в кожному серці, якщо його плекати з любов'ю.

Гурт «Рутенія» — це команда, що об'єднана спільною метою: робити українську не лише правильною, а й привабливою, модною, цікавою для кожного. Ми не просто просуваємо мову — ми створюємо середовище, в якому українська звучить природно,

легко, щиро. Тут немає примусу чи нудних правил — тільки жива мова, яка надихає, дивує, смішить, розчулює й дарує силу.

Цієї весни ми просто продовжуємо робити те, що любимо: плекати українське слово в повсякденності, нагадувати про його красу та силу. Нас надихає кожне усміхнене «привіт», кожне щире «дякую», кожне сміливе рішення говорити українською, навіть якщо це не завжди просто. Адже мова — це не тільки засіб, а й стиль життя, вияв гідності, тепла і зв'язку з рідним. І весна — саме той час, коли все справжнє розквітає. Українське — зокрема.

Ангеліна Бакай, ФК-31Ф

Весна — час пробудження та надій

Весна... Прекрасне слово, сповнене життя, енергії та надій. З першими сонячними променями природа починає прокидатися від довгого сну. Земля вкривається зеленими паростками. А дзвінкий спів птахів чути в кожному кутку.

Весна — час оновлення, коли все навколо оживає. З кожним

днем вона стає більш відчутною. Сніг тане, і, наче диво, з-під землі з'являються перші квіти: підсніжники, проліски, крокуси. Вони сповіщають про наближення тепла. Дерев теж не відстають від весняної трансформації: незабаром вони вкриються густим листям. А як же птахи? Вони повертаються з

теплих країв, щоб звити гнізда та вивести потомство. Їх дзвінкий спів чути звідусіль, він наповнює наші серця радістю та оптимізмом. Птахи — це голос і душа весни!

Весна — час змін. Час, коли можемо лишити позаду все погане і відкрити двері чомусь новому. З приходом тепла

ми стаємо більш емоційними, схильними до мрій і сподівань. Весна — час для життя, час для любові та щастя!

Щовесни ми чекаємо найкраще свято — Великдень, готуємось до якого, ми виготовляємо символ життя — великодні писанки.

Катерина Шемет, ПО-11Ф

За що я люблю свою рідну мову...

1. За чарівну силу наголосів.

Коли на теренах цвіте терен, і коли не кожне об'єднання спричиняє об'єднання, але у будь-якому випадку лише чорнослив — і лише разом.

2. За підступність кличного відмінка.

Коли кличеш її так ніжно — Валеріє! А його так завзято — Валерію!

Головне — не переплутати. Хай вас філологічний бог оберігає від форм Анатоліє, Григоріє, Юріє....

3. За неперевершену простоту числівників.

Коли пишеш сімома тисячами шістьмастами шістдесятьма чотирма вивченими правилами. А тоді на біс — сьомастами тисячами шістьмастами шістдесятьма чотирма! Видихаєш полегшено, що не зав'язався у вузлики ні мозок, ні язик. І берешся ставити в орудний відмінок наступний числівник.

4. За невичерпність фразеології.

Коли можна підбивати клинці, смалити халявки, але при тому тримати язика за зубами, а як спитають, то наговорити сім міхів гречаної вовни чи порадити не пхати свій глек на мою капусту.

І поговорити — поговорили, але й зайвого слова впоперек не сказали.

5. За непомітну бентегу родового відмінка.

Коли не вистачило одного буряка, але борщ не звариш без буряку.

Коли будинок із каменю, але за пазухою не тримають каменя.

Коли поїхав до Алжиру і не заїхав до Алжира.

6. За почуття гумору у прислівниках.

Коли зачесати коси назад і зачесати коси на зад — зовсім різні процеси.

7. За споконвічну гендерну плутанину.

Коли у класика «Сибір неісходима», а в орфографічному словнику — Сибір таки ж він...

8. За вміння у навчанні чужого не цуратися свого.

Коли «лайки» стають вподобаннями, «шери» — поширеннями, а невимовний краудфандинг — потужним спільнокоштом.

9. За самобутність українських тварин.

Коли коти нявкають, собаки гавкають, свині рохкають, півні кукурікають, горобці цвірінькають, а соловейки тьохкають і над гаями розлягаються...

10. За неймовірну стислість і глибину почуттів односкладних речень

За неймовірну стислість і глибину почуттів односкладних речень. Світало. Бралося памороззю. Жилося. Вільно дихалося. В Україні.

3 мережі «Інтернет»

QR-код на відео

До Всесвітнього дня української хустки

Єднаймо душі словом Кобзаря (Мілана Котляра)

День української мови та писемності

Говорити і діяти: **МОВА** у волонтерському русі

У сучасних реаліях нашої країни роль волонтерства набуває особливого значення.

Волонтерство — це більше, ніж просто допомога. Це прояв щирої турботи, активної громадянської позиції та віри в те, що разом ми можемо змінити світ на краще. У непрості часи, коли підтримка іноді важливіша за матеріальні речі, волонтери стають справжніми героями сучасності. Щодня тисячі людей добровільно витрачають свій час, сили та ресурси, аби допомогти тим, хто цього потребує. Така діяльність формує нову культуру взаємопідтримки та відповідальності в суспільстві.

Наші студенти також активно займаються волонтерством. Як це впливає на нашу мову? Сьогодні у нас в гостях студентка ПО-11Ф — Анастасія Васюта.

❓ Як волонтерство вплинуло на ваше мовлення та навички комунікації?

— Волонтерство суттєво покращило мої комунікативні навички. Я навчилася висловлювати свої думки чітко та зрозуміло. Коли працюєш із людьми в різних життєвих ситуаціях, вчишся висловлювати свої думки по-різному.

❓ Чи доводилося вам використовувати іноземні мови під час волонтерської діяльності? Якщо так, які виклики виникали?

— Так, була можливість поспілкуватися з представниками інших країн, обмінятися досвідом та подякувати за підтримку й допомогу!

❓ Які мовні бар'єри вам доводилося долати під час спілкування з людьми різного віку, регіонів чи соціальних груп?

— Завжди намагаюся підлаштуватися під людину.

Наприклад, з людьми старшого віку важливо говорити повільніше, чітко та з повагою. Якщо людина належить до певної соціальної групи, слід ставитися до неї з повагою передусім.

❓ Чи спостерігали ви вплив волонтерства на розвиток власного словникового запасу та виразності мовлення?

— Так, волонтерство дуже впливає на розвиток словникового запасу та виразності мовлення. Коли я обрала шлях волонтерства, почала активно розвиватися, дізнаватися нові слова, знайомитися з різними людьми, що значно збагачує мій словниковий запас.

❓ Як мова може допомагати у волонтерській роботі, зокрема у підтримці людей, які потребують допомоги?

— Мова наразі є дуже важливою у волонтерській роботі та не тільки. Правильно підібране слово може заспокоїти, підбадьорити або дати людині відчуття безпеки. Навіть фраза «я поруч» може дати людині спокій.

❓ Чи є у волонтерській спільноті особливий сленг або професійні терміни? Які з них вам запам'яталися?

— Так, у волонтерській спільноті дійсно існує свій сленг або професійні терміни. Дуже часто використовують ці слова. Вони допомагають швидко комунікувати всередині команди. Слова, які часто використовують та ви могли чути їх. «Донат» (пожертва), «хаб» (волонтерський центр), «логістика» (організація доставки допомоги).

❓ Як ви пояснюєте свою волонтерську діяльність людям, які вперше стикаються з цією темою? Які слова або метафори використовуєте?

— Зазвичай я пояснюю волонтерську діяльність як можливість допомогти іншим, не очікуючи нічого взамін. Волонтерство є моїм покликом душі, це допомагає мені жити, коли я маю можливість комусь допомогти та отримати за це посмішки і щире слово «дякую» — це найважливіша віддача, яка допомагає робити більше. «Волонтерство — це мозаїка, де кожен внесок важливий.» Неважливо, скільки тобі років, неважливо, чи була ця допомога великою чи маленькою — головне, що вона була важливою.

❓ Чи змінювався ваш стиль спілкування залежно від аудиторії (наприклад, дітей, літніх людей, військових, переселенців)?

— Думаю, що так, бо коли я спілкуюся з дітками, намагаюся все пояснювати зрозумілими для них словами. Якщо спілкування з людьми поважного віку — то варто виявляти повагу, бо ці люди чимало знають і можуть нас теж навчити багатьом важливим речам. Для військових часто важливо говорити

прямо і чітко, без зайвих емоцій, зосереджуючи увагу на конкретних діях. Переселенців навпаки потрібно більше слухати, пропонувати підтримку. Але незважаючи на те, хто перед вами, треба завжди до кожного ставитися з повагою та розумінням.

❓ Чи помітили ви, що волонтерство розвинуло вашу здатність слухати інших і краще розуміти їхні потреби?

— Волонтерство дуже вплинуло на мою здатність слухати та краще розуміти проблеми інших. Ти постійно повинен швидко сприймати інформацію та реагувати. На мою думку, це є важливою складовою волонтерської роботи. Не завжди людині потрібна матеріальна допомога, іноді це може бути психологічна підтримка, коли людина хоче, щоб її вислухали. Треба намагатися бути комунікабельним, щирим, добрим — і все буде добре.

Матеріали для інтерв'ю підготували студентки Ольга Рябушкіна (ПО-32Ф) й Ангеліна Бакай (ФК-31Ф).

1000 днів війни — тримаємося!

Осінь — чарівна пора року! Вона зі своїм приходом вдягає на світ чарівну маску, через яку

все здається таким неймовірно красивим, вишуканим. Жовтогаряче листячко шурхотить і повільно падає на землю. У повітрі відчувається свіжість і прохолода. Легенький вітерець несе з собою аромат стиглих яблук, смачнющих булочок з корицею, запашної кави — це створює атмосферу спокою і гармонії.

Проте така спокійна і безтурботна осінь лишилась десь там у 2021-му році... Війна... Звичайне слово з п'яти літер, яке ми часто зустрічали в підручниках з історії. Ми навіть уявити не могли, що це слово розділить наше життя на «до» і «після». Мирна пора року стає свідком страшних подій. Війна спотворює красу осені. Замість спокійного шелесту пожовклого

листя, чути гуркіт танків і вибухи. У повітрі витає не пряний аромат, а запах диму і гіркий присмак попелу. По небу, де колись восени спокійно летіли птахи в теплі краї, тепер літають нищівні ракети, пронизуючи небосхил. Страшна війна руйнує людські долі, спустошуючи землю навкруги. З приходом осінніх холодів відчувається біль за наших захисників, які стоять на сторожі нашої свободи, мерзнуть у окопах. Багато героїв загинули на полі бою за те, щоб мир на нашій землі нарешті панував. Ось вона — страшна ціна свободи, ціна за щастя і любов...

Війна — це завжди трагедія, багатьом вона зруйнувала плани на майбутнє, перевернула життя з ніг

на голову, розлучила сім'ї, забрала багато життів. Ми навіть припустити не могли, що зможемо жити без світла і води, інтернету і зв'язку. Спати в теплому одязі в коридорі і навчатися в перервах між повітряними тривогами. Війна не щадить нікого... Але вона навчила бути небайдужими один до одного, до чужого горя.

Нас не зламати! Ми стали сильнішими! Українці довели цілому світу що ми — нація нескорених! Навіть коли небо розривають вибухи, наші серця сповнені віри і надії в те, що це жахіття скоро закінчиться і наступну осінь ми зустрінемо в мирі і злагоді, а осінні барви будуть наповнювати наші душі спокоєм!

Катерина Шемет, ПО-11Ф

1000 днів війни. Мій шлях

Ранок. Тепле ліжко. Я прокидаюся від гучної занепокоєної розмови батьків. Відкриваю очі. Метушня: тато шукає наші документи, мама збирає речі в сумку... Сестра сидить, обійнявши улюблену іграшку — єдинорога, якого я подарувала, її очі поступово наливаються сльозами й страхом. Мати обіймає, запевняє, що все буде добре, що з нами усе буде гаразд, хоча мова тіла виказувала її занепокоєння і жах. Надворі лунає гучна сирена. Спросоння я не одразу зрозуміла, що взагалі відбувається, тому спитала: «Ми ідемо до школи? У мене контрольна, я маю прийти». «Ні, Ніко, яка взагалі школа, почалася війна!», — відказала мама. Я не пам'ятаю більше нічого з того жахливого ранку. Знаю лише, що з цього моменту, з цієї фрази, саме з цієї секунди змінилося моє життя, життя моєї родини і тисячі життів українців, раз і назавжди.

І сидючи в підвалі нашого будинку, я так і не могла збагнути, яка війна і коли вона встигла прийти, адже увечері середі все було добре і спокійно? Ми, як завжди, з подругою провели шкільний день, готувалися до контрольної. Я сходила на улюблені танці, святкували день народження тренера,

відпрацьовували нашу хореографію, адже скоро мав відбутися київський фестиваль. Яка війна у 21 столітті, в еру гуманізму, людських прав, свободи та новітніх технологій? Я сиділа в темному, вологому підвалі, обійнявши песика, і думала, як так сталося, що наше життя, сповнене планів, мрій і щоденних турбот, раптово перетворилося на боротьбу за виживання?

Поруч з нами сиділи сусіди, тримаючи дітей і намагаючись заспокоїти їх, хоч насправді всі відчували однаковий страх. По радіо сказали, що тимчасово можна покинути свої укриття... Ми вирушили до магазину, адже потрібна була їжа і вода... Усюди був довжелезний плин наляканих, нажаханих людей. Заправки, магазини, банкомати — всюди

Нічого не допомагало від того болю і жаху, що викликав щоденний перегляд новин.

були черги, та й вже не залишалося ресурсів. «А що буде далі?» — питання, що хвилювало кожного й так само полохало кожного своєю невідомістю. По телебаченню радили зберігати спокій,

зібрати «тривожну валізку» з найцінніших і найнеобхідніших речей та уважно слухати й виконувати подальші вказівки. Але як можна в один маленький рюкзак зібрати все своє життя?.. У цей момент багато українців перетворилися на равликів. Для багатьох цей рюкзак став єдиним, що в них залишилося.

Пройшов певний час з 24 лютого. Тривоги стали частиною дня, ми бігали до укриття і вдень, і вночі... Ми проживали кожен день з острахом і надією, яка більше походила на благання, хоч би цей день був не останнім. Багато регіонів було евакуйовано, чимало людей залишало країну. Кожен шукав свій шлях і обирав, як йому буде безпечніше і краще. Багато хто пішов

добровольцями до ЗСУ і ТРО або став волонтером. Хтось повернувся працювати на стратегічно важливі об'єкти. Різні люди плекали одну ціль — вистояти, допомагати і оберігати нашу країну. Різна діяльність —

та всі прагнули наблизити перемогу.

Це був важкий час, особливо психологічно, тому кожен намагався знайти розраду чи то в словах Арестовича про 2-3 тижні — й кінець війни, чи то в донатах, долучившись до зборів на потреби військових, чи то читаючи новини про досягнення української армії. Нападникам вигадали багато кумедних прізвиськ! Що тільки не звучало, на що тільки фантазії вистачало! Аби лише зменшити напругу і відволіктися від жахливих новин та подій. Але, чесно, це не дуже допомагало. Нічого не допомагало від того болю і жаху, що викликав щоденний перегляд новин. Ірпінь, Буча, Гостомель, Маріуполь, Херсон, Харків, Миколаїв, Чернігів, Охтирка — лише невеликий список міст-героїв... Від самої лише назви йдуть мурахи по шкірі. Тисячі людей, що загинули, поранені і ті, що довіку будуть обмеженими у своїх можливостях; діти, що залишилися сиротами, батьки, що втратили своїх дітей, люди, що більше ніколи не повернуться додому, бо нема куди повертатися — сотні тисяч скалічених долей та спотворених життєвих шляхів... Незліченна

і жити в щоденному стресі дуже важко, а ще важче залишити дім, все, що маєш, і вирушити світом за обрій на пошуки безпечнішого місця. Хоча справжній дім у тебе один, про який пам'ятаєш завжди, думками ти завжди там і хочеться повернутися, проте поки не можеш. Тому шукаєш тимчасовий «новий дім» — місце, до якого з часом звикаєш, аби воно стало не таким чужим. На чужині серед іншої мови й облич завжди прислухаєшся в надії знайти співвітчизників... Серед усього чужого і незвіданого зберігаєш свою культурну спадщину, мову і традиції, наче свічку несеш її у пільмі. Навіть якщо ти не в Україні фізично, думками ти завжди там, і за будь-якої можливості намагаєшся допомогти чи то державі, роблячи донати, чи то самим постраждалим людям протягуєш руку допомоги та надаєш прихисток. Адже лише разом ми сильні, вистоюємо і виборюємо наше право на існування та майбутнє.

Українці — величний народ величної країни. У нас довга і багата історія, чимало здобутків і досягнень, відкриттів та розробок, а найголовніше — ми сильна незалежна нація. Тому ніхто не може знищити

Українці — величний народ величної країни.

кількість солдатів і воїнів, що полягли, захищаючи не лише окремі міста, а й всю Україну — кожного з нас.

Плине час і поступово звикаєш навіть до таких жахів. Сирени стали частиною нашого дня, а тривога — звичним станом. Хоча у житті більше не залишилося нічого звичайного. Усі інфраструктури побудували сховища і почали працювати у звичному режимі, проте з перервами не на обід, а на повітряну тривогу. Усі пристосувалися, і так можна продовжувати жити, проте не всі цього хочуть і не всі так можуть... Тому багато хто став емігрантами різних країн, і моя сім'я також... Залишатися

нас і нашу країну! Українці неодноразово доводили, що здатні вистояти навіть у найважчих умовах. Ми пройшли кризу століття викликів — від воєн та революцій до культурних і політичних утисків — і щоразу ставали ще міцнішими. Наш дух незламний, а любов до рідної землі непохитна. Незалежно від обставин, ми завжди знаходимо в собі сили боротися і рухатися вперед. Ми будемо майбутнє для наступних поколінь, і ніхто не зможе знищити нашу волю до свободи, наші мрії та прагнення до незалежного життя. Тримаймося! Слава Україні!

Вероніка Руденко, ПО-31Ф

KALUSH їхній вплив на розвиток української сучасної музики

Гурт KALUSH, а також проєкт Kalush Orchestra, здобули визнання по всій Європі завдяки своїй унікальній музиці, яка підкорила «Євробачення-2022» у Турині. Очолив реп-гурт Олег Псюк, також відомий під псевдонімом

Псючий Син, разом із музичним продюсером Ванькою Клименком. Назва гурту походить від рідного міста Олега — Калуша, що підкреслює автентичність їхньої творчості. Музика KALUSH стала своєрідним культурним

мостом, що знайомить світ із українськими традиціями у сучасній обробці. Гурт також активно використовує свою популярність для підтримки України, зокрема збираючи кошти на гуманітарні потреби та допомогу армії.

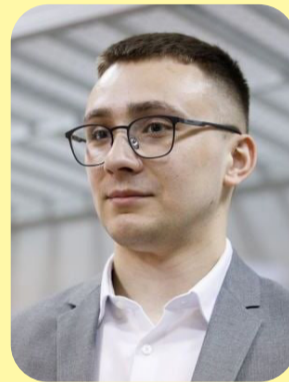

Сергій Стерненко та його роль у створенні українського інформаційного контенту

Сергій Стерненко є важливим голосом українського YouTube, на якому аналізує політичну ситуацію в Україні, викриває російську пропаганду, ділиться корисною

інформацією та подає матеріал у доступній формі. Сергій став лауреатом премії «Паляниця Awards» у номінації «Людина року в українському YouTube» за

версією редакції «Телебачення Торонто». Окрім цього, невід'ємною частиною його діяльності є масштабні збори на підтримку української армії.

Антон Тимошенко у розвитку українського гумористичного контенту

Антон Тимошенко — відомий стендап-комік, який популяризує український гумор, водночас активно підтримує ЗСУ. Його виступи

відображають сучасні реалії українського суспільства, поєднуючи сатиру із соціально-політичними темами. Антон також виступає за

кордоном, представляючи український стендап на міжнародній арені, що сприяє поширенню та зміцненню української культури у світі.

Софія (kparka.kparka) та її внесок у популяризацію української мови

Софія (kparka.kparka) та її внесок у популяризацію української мови.

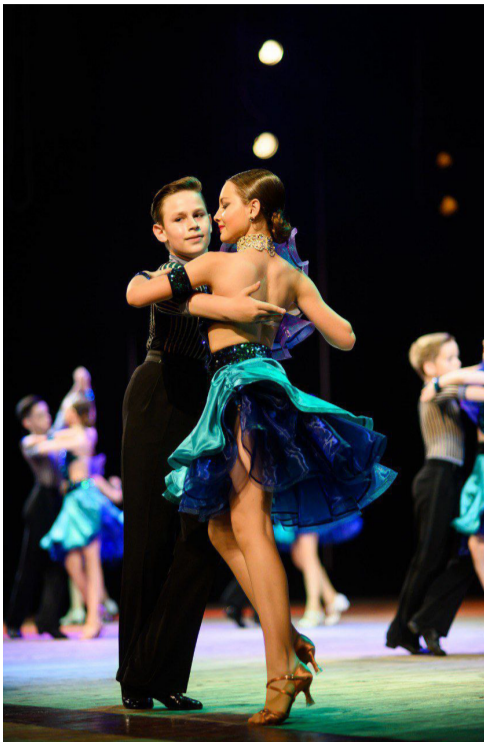
Софія веде Instagram-сторінку kparka.kparka, де цікаво й просто розповідає про

українську мову та культуру. Вона знімає відео про відомих українців, історичні події, традиції та щоденні речі, які об'єднують людей. Її контент захоплює своєю щирістю

та легкістю, роблячи українську ближчою для всіх. Окрім цього, Софія допомагає позбутися суржику та мотивує частіше говорити українською.

За матеріалами мережі «Інтернет» підготував
Ярослав Костенко,
КН-21Ф

Чому я обрала тему спортивно-бальних танців?

Для мене танці — це не тільки мистецтво і спорт, це моя мелодія душі. Танцюючи, можна передавати свої почуття, емоції та додавати глядачам позитивний настрій. Я займалася спортивно-бальними танцями 6 років, і за цей період я багато чому навчилася, стала більш дисциплінованою, стійкою та сильною духом. Була в різних містах України на змаганнях та конкурсах, де отримувала призові місця та нагороди.

Хоча я вже не займаюся в напрямку бальних танців, але танцювати продовжую, тому зараз ходжу на сучасну та народну хореографію у гурт «Арабеск».

А зараз хочу поділитися з вами інформацією та світлинами з мережі «Інтернет» про спортивно-бальні танці.

Бальні танці мають свою історію в Україні, хоча їхнє виникнення та розвиток були під впливом європейських традицій. Бальні танці, як форма соціального танцю, почали поширюватися в Україні в 18-19 століттях, коли українська шляхта та інтелігенція почали активно запозичувати європейські культурні традиції.

Анастасія Сафронова, ДО-ІІФ

Конкурси

Бальні танці також є популярною формою спорту. Існують численні конкурси на місцевому, національному та міжнародному рівнях. Судді оцінюють техніку, стиль, емоційність виконання та загальне враження.

Культурний вплив

Вони вплинули на багато інших стилів танцю і стали частиною популярної культури. Вони часто з'являються у фільмах, телевізійних шоу та конкурсах, таких як «Танці з зірками».

Найцікавіші факти про бальні танці:

- Мають свої корені в епоху Відродження, коли аристократія почала організовувати великі бали.
- У 21-му столітті танці стали популярними завдяки таким шоу, як «Танці з зірками».
- Бальні танці включають не лише класичні танці, але й сучасні стилі, такі як латиноамериканські танці.
- Вони вважаються не лише мистецтвом, а й спортом, оскільки включають змагання та оцінювання.

Країна походження спортивно-бальних танців та історія виникнення:

- Ці різновиди танців виникли в Європі, зокрема в Італії та Франції, у XV-XVI століттях. Спочатку це були прості народні танці, які з часом еволюціонували в більш складні форми.
- Протягом 18-19 століть бальні танці стали популярними в Англії, де виникли перші танцювальні школи.

Найменування назв танців та їх країни походження:

- ① Вальс — Австрія.
- ② Танго — Аргентина.
- ③ Фокстрот — США.
- ④ Румба — Куба.
- ⑤ Ча-ча-ча — Куба.
- ⑥ Самба — Бразилія.
- ⑦ Пасодобль — Іспанія.
- ⑧ Джайв — США.
- ⑨ Латина (загальний термін для латиноамериканських танців) — різні країни Латинської Америки.
- ⑩ Квікстеп — Англія.

Традиційний одяг та прикраси бальних танців:

- Для чоловіків: фрак, смокінг або класичний костюм; взуття — шкіряні туфлі.
- Для жінок: вечірні сукні, часто з розшитими деталями; прикраси можуть включати брошки, серйозні прикраси, а також спеціальні танцювальні туфлі.

Анастасія Сафронова, ДО-ІІФ

Володимир Лятов і Вероніка Мишко увійшли до фіналу чемпіонату світу з десяти танців серед аматорів в 2013 році у Відні

Валентин Шмірковській і Дарина Чеснокова, виступаючи за США; стали фіналістами світу з аматорської латини 2010 року в Нью-Йорку

Історія бальних танців в Україні

18 століття

У цей період, зокрема в часи гетьманщини, бальні танці почали входити в моду серед української шляхти. Вони організовували бали, на яких виконували європейські танці, такі як вальс, мазурка та полонез.

19 століття

Бальні танці стали більш популярними в Україні, особливо в містах. У цей час з'явилися перші танцювальні школи та колективи, які навчали молодь бальним танцям. Танці стали важливою частиною соціального життя, і бали проводилися не лише в шляхетських колах, але й серед буржуазії.

20 століття

З розвитком радянської епохи бальні танці отримали новий імпульс. У 1950-60-х роках були створені численні танцювальні клуби та школи, де викладали бальні танці. Це стало популярним видом дозвілля для молоді.

Сучасність

Сьогодні бальні танці в Україні продовжують залишатися популярними. В Україні проводяться численні конкурси та фестивалі, присвячені цьому виду танців, а також існують численні школи та студії, які навчають різним стилям.

Основні елементи

- ① Техніка: Бальні танці вимагають хорошої техніки виконання, яка включає в себе правильну постановку тіла, контроль дихання та рухів.
- ② Стилзація: Кожен стиль має свої характерні риси, які відображають культуру та традиції країни походження.
- ③ Партнерство: Ці танці зазвичай виконуються в парі, що вимагає від партнерів злагодженості та взаєморозуміння.

Здоров'я та користь

Заняття спортивно-бальними танцями мають численні переваги:

- Поліпшення фізичної форми.
- Розвиток координації і гнучкості.
- Соціалізація та нові знайомства.
- Підвищення самооцінки.

Моя власна історія з досвідом поринання у світ танців

Мене звать Антоненко Катерина Дмитрівна, і я хочу поділитися з вами своїми думками про українські народні танці. З самого дитинства я була залучена до світу танців і з ранніх років почала цікавитися, звідки ж вони взагалі з'явилися, особливо українські танці. Тому сьогодні я хочу розповісти вам про це. Кожна країна має свої традиції, а національні танці — це одна з найяскравіших складових цих традицій.

Я танцювала різні стилі, і кожен з них має свої унікальні особливості. Але найбільше мене захоплюють українські танці. Вони народилися саме в нашій країні, мають свою неповторну символіку і відображають нашу культуру. Українські танці — це не просто елемент національної ідентичності, а справжня частина нашої культурної спадщини. Вони втілюють найрізноманітніші аспекти життя нашого народу — від духовних обрядів до святкових веселощів. Вважаю, що

українські танці є найбільш емоційними та духовними, адже вони тісно пов'язані з нашим народним побутом та історією.

Кожен український танець має свої особливості і характер. Візьмемо, наприклад, найвідоміші з них — гопак, коломийку, калинку, козачок. Гопак, наприклад, став символом української культури.

Це яскравий, енергійний танець, що славиться своїми високими стрибками, різкими рухами та акцентом на фізичну силу. Подібних танців, які поєднують таку емоційність та щирість, ви не знайдете в інших країнах. Звісно, у деяких країнах танці можуть бути сучаснішими, але саме українські відзначаються

особливою емоційною глибиною та символічністю. Як хореограф, я надзвичайно ціную щирість, відкритість і прогресивність української культури. Це змушує нас, українців, ще більше усвідомлювати, якою прекрасною є наша країна. Найголовніше ж те, що українські танці прикрашають наш народ, нашу культуру і нашу державу. Мене вражає, що в українські танці органічно вписуються наші традиційні елементи, такі як вишиванка, вінок чи біжутерія. Вони надають ще більше символіки і глибини нашій культурі.

Традиційні українські танці сьогодні продовжують розвиватися. Наші рухи виникли з давніх ритуалів і обрядів, що були пов'язані з поклонінням природі та духовному світу. Тому наші традиції готові до подальшого розвитку, до пошуку нових форм і інтерпретацій. І я, як хореограф, готова своїми ідеями та відкритістю допомогти Україні завоювати світ своєю унікальністю.

Україна має багатий спадок традиційних танців, кожен з них несе в собі свою глибоку культурну значимість. Я вам покажу кілька основних національних українських танців

Полька

Полька, хоча є танцем чеського походження, але стала дуже популярною в Україні, особливо на заході країни. Вона є швидким парним танцем, що відзначається живим темпом та емоційним. В українській версії полька адаптована до місцевих традицій.

Полтавський танець

Танець, що походить саме з Полтавщини, дуже рухливий. Він характеризується ритмічними рухами рук і стегон, швидкими змінами позицій та часто виконується під традиційну народну музику.

Козачок

Цей танець має безпосереднє відношення до життя козаків, які часто символізують битви, військову майстерність та відвагу. Він включає в себе круті повороти, стрибки та акробатичні елементи.

Куди ж без одягу?

Як нас всім вже відомо, кожному танцю необхідний спеціальний одяг. Саме по одягу танець також набуває пізнаваності, додаючи свій колорит та історію.

Традиційний чоловічий одяг для гопака — широченні шаровари, вишиванка, пояс, жупан або свитка; жінкам — вишиті сорочки, пишні спідниці, корсетки та вінки з квітами. Шаровари символізували волю та козацьку силу.

Хоча полька має європейське походження, в Україні її танцювали в національному вбранні: жінки — у спідницях із фартухами та яскравих хустках, чоловіки — у вишиванках і штанях. Головне — яскравість і легкість руху.

А от козачок — танець спритний і веселий. Чоловіки одягали шаровари, чоботи та вишиванки, жінки — барвисті спідниці та стрічки у волоссі. Важливим було поєднання рухливості одягу для трюків і краси.

Всі ці танці є частиною нашої української культури і використовуються як на святкових заходах, так і в театральних виставах. Кожен з них має свою енергетику, виразність та емоційність, що відображає різні символики і аспекти життя українського народу.

Антоненко Катерина, ФК-31Ф

Чому вивчення української мови важливе?

- **Мова як носій думки.** Через мову людина усвідомлює власне буття, оформлює хаос думок у структуру, що стає фундаментом самопізнання.
- **Формування національного характеру.** Опанування мови допомагає дитині не тільки спілкуватися, а й вбирати мудрість поколінь, розвивати етичні й естетичні відчуття.
- **Духовний зв'язок із предками.** Вивчення мови — це не просто навчання граматики, а входження у світ народної душі, традицій, міфів і легенд.
- **Мова як засіб гармонії.** Опанування рідної мови дає змогу людині глибше відчувати світ, встановлювати гармонійні стосунки з оточенням та із самою собою.

Уроки української мови в початковій школі

Українська мова — це не просто засіб спілкування, а справжній культурний код, що зберігає історію, традиції та світогляд нашого народу. Для дітей початкової школи уроки української мови набувають особливого значення, адже саме в цей період формується мовна свідомість та патріотизм, розвиваються навички комунікації, творче та критичне мислення. Сучасний підхід до викладання і навчання маленьких здобувачів освіти передбачає інтеграцію традиційних та інноваційних

методів, що дозволяє зацікавити дітей, пробудити в них любов до мови та культури.

Українська мова — це не лише засіб спілкування, а й ключ до культурного та духовного збагачення особистості. Уроки української мови в початковій школі відіграють важливу роль у формуванні мовленнєвої компетентності, національної самосвідомості та загального розвитку дитини. Саме вони закладають основи грамотності, критичного мислення та емоційного інтелекту.

Значення уроків української мови для дітей початкової школи

Початкова школа — це місце, де дитина вперше знайомиться з багатством рідної мови, засвоює правила граматики, орфографії та стилістики. Проте головне завдання вчителя полягає у фор-

муванні любові до рідної мови та культури. Навчання стає засобом комунікації, самовираження, а також інструментом для розвитку логічного мислення. Через уроки української мови діти вчаться аналізувати тексти, розуміти символіку

літературних творів та виявляти творчий потенціал. Це сприяє не тільки академічному успіху, а й допомагає розвинути емоційний інтелект, адже через літературу й мову дитина вчиться

та різноманітними, щоб задовольнити цікавість і потребу в пізнанні. Сучасний підхід до викладання української мови ґрунтується на активному залученні дітей до процесу навчання. Це включає: Інтерактивні завдання та ігри. Використання ролевих ігор, квестів, творчих конкурсів сприяє формуванню позитивного ставлення до мови та допомагає засвоювати граматичні правила через практичну діяльність.

Інтеграція різних видів діяльності. Поєднання читання, письма, слухання та мовлення дозволяє розвивати всі мовні компетенції. Наприклад, після читання казки можна запропонувати дітям створити ілюстровану розповідь або виконати сценку за мотивами оповідання.

Використання мультимедійних засобів. Сучасні технології відкривають нові можливості для візуалізації матеріалу, що робить уроки більш захоплюючими та доступними для розуміння.

Тематичне навчання. Планування уроків навколо певних тем (свята, пори року, традиції) дозволяє не тільки вивчати мову, але й поглиблювати знання про культуру та історію українського народу.

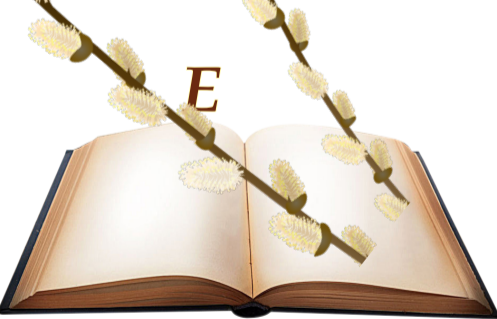
Індивідуальний підхід. Враховуйте рівень під-

готовки кожної дитини, використовуйте диференційовані завдання, що відповідають її можливостям. Допомагаючи дітям подолати труднощі, вчитель створює атмосферу підтримки та мотивації до навчання.

Робота з прикладами з повсякденного життя. Пов'яжуйте граматичні та лексичні конструкції з реальними ситуаціями: розігруйте діалоги, моделюйте ситуації з повсякденного життя, розбирайтеся в правилах етикету та спілкування. Це допомагає дітям зрозуміти практичну користь від знань української мови.

Уроки української мови — це не просто навчання граматики та правопису, а можливість прищепити дітям любов до Батьківщини, розвинути їхнє мовлення та комунікативні навички. Використовуючи сучасні методи навчання, творчі підходи та інтерактивні технології, ми можемо зробити процес вивчення української мови цікавим, змістовним і ефективним. Від того, як ми навчимо дітей у початковій школі, залежить їхнє майбутнє ставлення до рідної мови та культури.

**Валерія Мацко,
Олена Пінчук, ПО-31Ф**

муванні любові до рідної мови та культури. Навчання стає засобом комунікації, самовираження, а також інструментом для розвитку логічного мислення. Через уроки української мови діти вчаться аналізувати тексти, розуміти символіку

співпереживанню, емпатії та толерантності.

На початковому етапі важливо враховувати індивідуальні особливості дітей. Молодший учень сприймає інформацію через гру, образи та інтерактивні методи. Тому уроки мають бути динамічними

Що може надихнути на пригоди затишними вечорами? Звісно, книга! А ще краще, коли це напружений детектив! Так і хочеться дочитати до кінця і дізнатися ім'я злочинця... А ще, звісно, будувати теорії, хто ж стоїть за злочинцем! Одним словом: детективи — це просто неймовірно! Тому пропоную вам 5 найкращих, на мою думку, книг.

**«Чому не Еванс?»
Агата Крісті**

Сторінок: 288.

Небезпека може вигулькнути майже будь-де. Навіть на полі для гольфу. Боббі Джонс саме грав у цю гру зі своїм знайомим, доктором Томасом. І, як це іноді буває, м'ячик стрімко вилетів за межі поля. Шукаючи його, Боббі натрапляє на тяжко пораненого чоловіка. Але врятувати бідолашу не вдається. За мить до смерті незнайомиць промовляє дивну фразу: «Чому не Еванс?» У кишені загиблого Боббі знаходить світлинку жінки. Хто вона, ким був померлий і де шукати таємничу людину, на ім'я Еванс, що, можливо, знає відповіді на всі інші запитання? За розслідування береться Роберт Джонс і леді Френсіс Дервент!

**«Не в тому місці,
не в той час»**

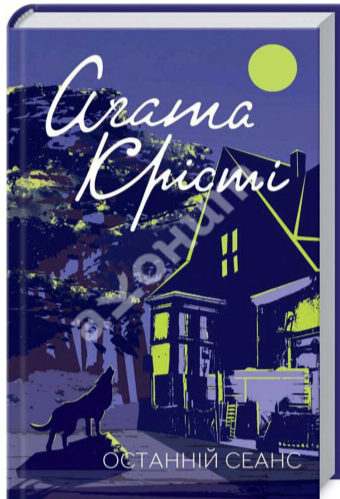
Джилліан Мак-Аллістер

Сторінок: 416.

Чи можна запобігти вбивству, що сталося? Ніч на Гелловін. Джен дивиться у вікно, очікуючи на повернення сина. Нарешті вона бачить Тодда і... те, як він убиває людину! Його заарештовують.

Знесилена Джен засинає, щоби прокинутися у... вчорашньому дні. Убивство ще не відбулося, і в жінки з'являється шанс запобігти йому. Для цього треба зрозуміти, хто і чому став жертвою її сина. Щоранку, коли Джен розплющує очі, вона повертається в минуле — за дні, тижні, роки до вбивства. У якомусь із цих днів заховано те, що зруйнує життя її дитини.

Як далеко вона наважиться зайти у своїх пошуках?

**«Останній сеанс»
Агата Крісті**

Сторінок: 448.

Наступна книга — збірка різних оповідань: і моторошні, і детективні, і страшні, і жахаючі. На сторінках оповідань, що увійшли до збірки, перед читачами постає нова Агата Крісті — майстриня химерної і моторошної прози, де головним героєм є Надприродне. У цих історіях ви завітаєте до будинку з привидами, зазирнете у дзеркало, в якому видно майбутнє, станете свідком гніву богів, повірите в переселення душ, побуваєте на руїнах стародавніх цивілізацій і зустрінетеся вічна-віч із пекельним Гончаком Смерті. А ще ви ніколи не забудете спиритичний сеанс від мадам Сімони. Ця відома медіум планує завершити свою практику. Але перед цим їй потрібно провести останній сеанс — із померлою донькою мадам Ікс...

**«Хімія смерті»
Саймон Бекетт**

Сторінок: 384.

Судовий антрополог Девід Гантер утратив дружину і дочку. Покинувши роботу, він переїздить до містечка Менем та влаштовується на посаду терапевта. Здається, його життя потихеньку повертається у спокійне русло... Поки місцеві хлопці не знаходять на болоті тіло вбитої жінки. Згодом зникає ще одна жінка. Схоже, в Менемі з'явився серійний убивця. У містечку наростає тривога. Мешканці підозрюють одне одного у скоєному. Девід не може стояти осторонь та втягується в розслідування. До того ж остання зникла — нова знайома Девіда.

Неймовірно цікавий детектив, який триматиме в напрузі до останньої сторінки!

**«Наприкінці приходить
смерть» Агата Крісті**

Сторінок: 288.

Книги Агати Крісті зазвичай асоціюються з такими персонажами як Еркюль Пуаро та міс Марпл. Але що, коли я скажу, що події цієї книги відбуваються у Єгипті у 2000 році до нашої ери. Звучить цікаво, еге ж?

Батько Ренісенб, жрець Ка Імхотеп, привів у свій дім нову наложницю, Нофрет. Цей момент став фатальним для родини, в якій одразу ж почали відбуватися різні неприємності. Кепський характер Нофрет та глибока темна злість стали причиною щоденних сварок між домочадцями. Та наложниця жадає більшого: вона зводить наклеп на синів Імхотепа та їхніх дружин. Розлючений батько погрожує синам розправою. Аж раптом все перевертається з ніг на голову. Нофрет знаходять мертвою. Сумнівів немає: це вбивство. Під підозрою — уся родина...

Варто лише почати читати, щоб закохатися у книгу. І потрібно бути неабияк пильним, адже вбивцею може виявитися будь-хто...

**Альона Колодочка,
УМ-21Б**

Фото музею писанки у Коломиї

Про чарівність петриківського розпису...

Історія виникнення петриківського розпису цікава та захоплююча. Традиція прикрашати оселю та одяг декоративними петриківськими розписами зародилася в Україні задовго до появи християнства. Люди вірили, що в красивих орнаментах криється магічна сила, яка захищає господарів від злих сил та негараздів. Ось чому петриківськими розписами у якості оберегів часто розписували зброю та курені запорозькі козаки.

Сучасна техніка самобутнього петриківського розпису виникла у XVII ст. разом з приходом у Петриківку, що на Дніпропетровщині, перших поселенців. З того часу петриківський розпис став невід'ємною частиною українського побуту. Люди, будуючи світлі хатмазанки, розписували їх пишними квітковими малюнками, створюючи цілий художній ансамбль. Господарів, чиї оселі не були розписані яскравими орнаментами, в селі не поважали, вважаючи їх морально убогими та не гідними навіть вітань односельців.

Основним елементом орнаментів є квітка-символ української природи (мальви, півонії, айстри, а ще ті, які вигадують самі майстри). Цікаво те, що пензлики майстри виготовляють з котячої шерсті, вистриженої з

грудей. Це «Котячка» — це унікальний саморобний інструмент в петриківці, зроблений з невеликого пучка котячої шерсті. Така шерсть легенько підстригається з-під лапки короткошерстого котика чи кішечки і примотується до палички. Наступний важливий інструмент у створенні петриківки — це пальці майстра. Пальцем можна як малювати як квіти, так і створювати ягідки, зокрема, грона калини. Справжньою калинкою вважається та, в якій залишився відбиток пальця майстра. Перші фарби петриківські майстри виготовляли самостійно з відвару трав, соку кольорових овочів і фруктів, де були присутні яскраві кольорові пігменти — наприклад, буряк, морква, гарбуз, бузина, калина, цибуля. Концентрований відвар замішували на основі яєчного жовтка, який надавав структури та стійкості такій фарбі.

Сьогодні майстри використовують усі доступні види фарби, щоб створювати петриківський розпис — гуаш, акварель, акрил тощо.

Засновники школи петриківського розпису: Тетяна Пата, Орина Пилипенко, Надія Білокінь, Поліна Глущенко, Ганна Ісаєва, Надія Тимошенко

Історія писанкарства

Українські писанки — обов'язковий атрибут Великодня, який цього року будемо відзначати 20 квітня. Це чудовий подарунок для рідних, оберіг, символ життя і пробудження, а процес розпису — ще одна нагода наблизитись до традицій.

Звичай розпису яєць зародився із традиції вшанування яйця, як символу народження Всесвіту. Точна дата появи писанкарства невідома. Найдавніша знайдена писанка в Україні датується X століттям, але яйця розписували ще у дохристиянські часи. Про це свідчать символи

які на той час не були пов'язані з християнством. Традиційно писанкарством займалися лише жінки. Жителі сіл вірили у надзвичайні здібності писанок. «Ними лікувалися, гасили пожежу, оберігали поля від шкідників або підвищували посіви, спілкувалися з померлими родичами. Їх дарували на знак кохання», — розповідає Оксана Білоус. Писанкарство було необхідним атрибутом весняних свят. Писанки символізували пробудження природних сил, які брали участь у новому життєвому циклі року.

В 1936 році було відкрито в Петриківці школу декоративного малювання, яка почала готувати художників-виконавців та інструкторів для роботи в різних галузях художньої промисловості.

В 2013 році унікальне мистецтво петриківського розпису внесли до Списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО. Історія виникнення петриківського розпису цікава та захоплююча. В Петриківці сьогодні діє Центр народного мистецтва «Петриківка», який об'єднує близько 40 відомих майстрів петриківського розпису.

Орнамент петриківського розпису зараз дуже актуальний і використовується в елементах сучасного одягу, оформленні предметів інтер'єру, тканин, посуду, як художні елементи муралів.

Петриківський розпис — не лише народне мистецтво, що зберігає традиції оздоблення українського житла, але й сучасний живопис, який розвивається та набуває нових рис.

за матеріалом мережі «Інтернет»,
Дмитро Реута, ПО-11Ф

Писанки Полтавщини: особливості орнаменту

Писанки залежно від регіону України, де її створили, різняться між собою колірною гамою та орнаментами. Дослідники цього прикладного мистецтва вважають, що існує близько 100 символічних орнаментів.

У книзі «Полтавська писанка» зазначають, що писанки нашої області переважно жовті, яскраво-зелені, червоні. Здебільшого на них зображали зірки, безконечники, драбинки, сонечка, сіточки. Також був геометричний орнамент, в основі якого лежить перехрещення прямих ліній, сполучення їх у вигляді восьмикутної зірки.

Під впливом часу з'явилися й нові елементи: спіраль, як зображення безперервного руху сонця, трикутники, квадрати та ромби, як ідеограми землі й родючості засіяного поля.

за матеріалом мережі «Інтернет»,
Катерина Шемет, ПО-11Ф

Візуалізація розпису будівлі Адміністрації

Влучні слова можуть створити прекрасний настрій. Зазирай до підбірки красивих цитат про весну, щоб поринути в атмосферу прекрасного сезону.

- **Бовваніти** — виднітися, показуватися здаля.
- **Вирій** — теплі, південні краї, куди відлітають на зиму птахи.
- **Витребеньки** — це ваші примхи та забаганки.
- **Добродій** — той, хто допомагає, підтримує.
- **Горнятко** — чашка.
- **Галявина** — поляна звичайно на узліссі або серед лісу.
- **Клякнути** — утратити гнучкість.
- **Книгарня** — книжкова крамниця.
- **Кохати** — почувати, виявляти глибоку сердечну прихильність; плекати що-небудь; виховувати, ростити кого-небудь.
- **Легіт** — легкий приємний вітерець.
- **Линути** — рухатися вперед із великою швидкістю; плавно, легко летіти.
- **Люстерко** — дзеркальце.
- **Мріти** — ледве виднітися, бовваніти; ледве світитися; мерехтіти; світати.
- **Нишком** — крадькома, потай, щоб інші не бачили, не знали; тихо.
- **Обірuch** — узявшись за руки, разом, обома руками, по обидва боки.
- **Окраєць** — скибка, відрізана від непочатого краю хлібини; кінцева частина чого-небудь; край.

- **Посиденьки** — дозвілля, яке проводять у розмовах жінки й чоловіки, сидячи на вулиці або десь у гостях.
- **Путівець** — польова дорога.
- **Свічадо** — або дзеркало, або підвісний свічник.
- **Хутко** — дуже швидко.

А чи знаєте ви український відповідник до слова «дедлайн»? Насправді, це слово заховане на сторінках цієї газети, нумо на пошуки літер!

ВІДПОВІДЬ:

УКРАЇНСЬКІ НАЗВИ КОЛЬОРІВ

кармазиновий	кобальтовий	димчастий
миртовий	палевий	вохристіий
крицевий	вощаний	індиговий
бразолійний	пурпуровий	смагдговий
фісташковий	юхтовий	теракотовий
капуциновий	жаристий	барвінковий

Фіранка

Складна тканина зі штучних волокон, яку зазвичай використовують для пошиття штор.

Корисно для ознайомлення! У цьому році в НМТ з української мови будуть завдання, що охоплять зміни у новій редакції Українського правопису 2019.

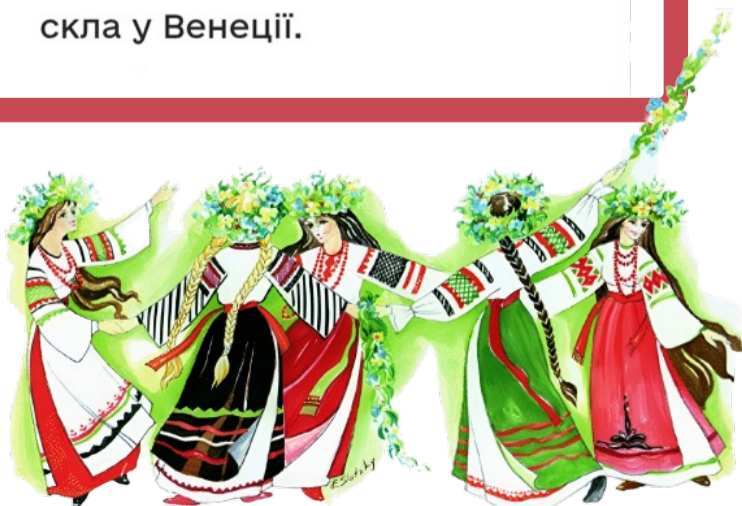

Легіт

Легкий приємний вітерець.

Пацьорки

Намисто, нитки, шнурки чи обірвані кінці тканини, також відомі як «венечійки», оскільки найдорожчі з них виготовляються з муранського скла у Венеції.

Веснянки, гаївки та рівнодення: як українці зустрічали весну

Українські традиції та свята переплітають у собі релігію наших предків та сьогодення, поєднуючи язичницькі обряди з християнськими віруваннями. Це яскраво проявляється у весняному циклі свят, де пісні та обряди, відомі як веснянки, гаївки, гагілки та риндзівки, відіграють ключову роль у святкуванні.

Веснянки — це старовинні обрядові пісні, пов'язані з настанням весни та початком польових робіт. Вони виконувалися, щоб закликати весну, забезпечити добрий урожай і відзначити пробудження природи. У різних регіонах України ці пісні мали свої назви: гаївки, гагілки, ягілки, риндзівки. Оскільки весняні обряди тісно перепліталися з культом предків та анімістичними віруваннями, їх часто виконували на могилах, роздоріжжях або клинцях.

Особливий різновид веснянок — гаївки — виконувався виключно під час Великодніх свят. У давнину їх співали у гаях, на луках та біля водойм, супроводжуючи хороводами, танцями та іграми. У гаївках оспівували сонце, весну, молодість і кохання, що символізували оновлення життя.

Ще одним важливим весняним обрядом було «волочіння», яке супроводжувалося виконанням волочебних пісень. На відміну від гаївок, які співалися здебільшого у гаї чи лісі, волочебні пісні звучали біля кожної хати. Волочіння мало на меті благословення господарів, їхніх домівок, худоби та майбутнього врожаю. Молодь або група чоловіків обходили села, співаючи та бажаючи достатку й добробуту.

Одним із найдавніших свят весняного циклу є день вес-

няного рівнодення, який зазвичай припадає на 21 березня. У цей момент день і ніч мають однакову тривалість, що вважалося символом перемоги світла над темрявою, переходу від зими до тепла. У дохристиянські часи це свято супроводжувалося обрядами на честь сонця: спалюванням солом'яного опудала зими, запалюванням ритуальних вогнів та виконанням веснянок.

З приходом християнства ці традиції не зникли, а поступово трансформувалися. Весняне рівнодення перегукується з святом Благовіщення (7 квітня), коли, за народними віруваннями, «птахи на крилах весну приносять». Так язичницькі вірування гармонійно переплелися з християнськими традиціями, зберігаючи давню символіку та дух весняного оновлення.

Вероніка Ткач, УМ-21Ф

Досягнення

Члени гурту «Рутенія» пропагують красу і важливість державної української мови, створюючи цікаві та пізнавальні відеоролики та буктрейлери («Як ми говоримо», «Повторімо основні зміни в новій редакції Українського правопису 2019», «До Дня української хустки», «За що ми любимо українську мову», «До Міжнародного дня української мови» та інші), уклали «Довідник з культури мовлення для викладачів», є активними організаторами та учасниками написання Радіодиктанту єдності в

Академії, отримують Дипломи переможців Відкритого онлайн-марафону з української мови, перемагають у мовно-літературних конкурсах та змаганнях, флешмобах, конкурсах читців поезії, займаються науковою роботою, подаючи тези мовознавчої тематики на Всеукраїнські та Міжнародні конференції, вивчають цікаві та важливі факти про українську мову для пропагування серед студентів на засіданнях гурту. Демонструючи чудові знання з української мови, рутенівці своїм прикладом запрошують

усіх студентів брати участь у мовних змаганнях. Важливим творчим здобутком рутенівців є випуск часопису «Рутенія», який популяризує мову, традиції українського народу не лише в Академії, але й далеко за її межами. Важливою роботою членів студентського гурту є проведення моніторингів щодо дотримання в Академії Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». З практичною частиною роботи гурту можна ознайомитися на сайті Академії.

Пінчук Олена (ПО-31Ф) — переможниця V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Рябушкіна Ольга (ПО-32Ф) — переможниця V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Костенко Ярослав (КН-21Ф) — переможець V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Котляр Мілана (УМ-11Ф) — диплом за участь в онлайн-марафоні «Єднаймо душі словом Кобзаря».

Мацко Валерія (ПО-31Ф) — переможниця V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

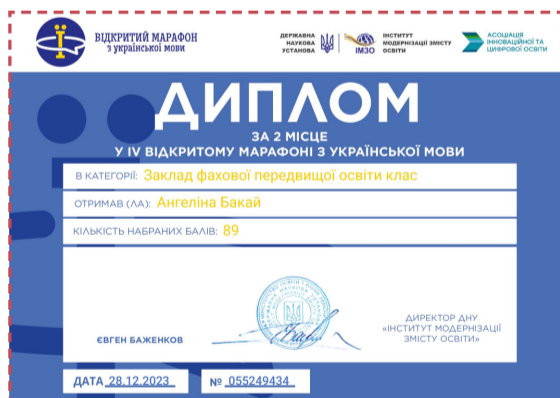
Сафронова Анастасія (ДО-11Ф) — переможниця V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Костенко Ярослав (КН-21Ф) — переможець V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Шемет Катерина (ПО-11Ф) — призерка V Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти, учасниця та призерка мовно-літературних поетичних конкурсів та флешмобів («Ми нащадки Кобзаря», «Змагаймося за нове життя», міський конкурс юних читців поезії, Міжнародний конкурс Шевченківських читань «Свобода»).

Бакай Ангеліна (ФК-31Ф) — голова студентської ради Академії, голова гурту «Рутенія», редакторка газети «Рутенія», призерка IV Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти.

Колодочка Альона (УМ-21Б) — призерка IV Всеукраїнського марафону з української мови серед студентів закладів фахової передвищої освіти, призерка обласних мовно-літературних конкурсів, перше місце на факультеті за наукову статтю «Мовлення українських блогерів».

Валентина Ладягіна (керівник гурту «Рутенія»), Ангеліна Бакай (голова гурту «Рутенія»)

Головний редактор: Ангеліна Бакай, голова гурту «Рутенія», студентка групи ФК-31Ф
 Комунальний заклад вищої освіти «Кременчуцька гуманітарно-технологічна академія» Полтавської обласної ради
 krem_ped_k@ukr.net
 вул. Валентини Федько, 33, м. Кременчук, Полтавська область, 39600

Тел.: (053)-675-84-70
 facebook.com/krem.ped
 instagram.com/kpk_makarenka/